

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' קיב

ערב שבת קודש - חול המועד סוכות ה'תשע"ו
שנת הקהל

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', 'חיילי בית דוד' - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים וחמש שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקיי"ג שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה

אנטיאן

נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

דכס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי הירש ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

הוראה ונתינת כח מיוחדת ממשה רבינו שבדורנו / שיחת ליל ד' דחה"ס התשמ"ח

7 זמן הגאולה

בזמן פראי מתאים לדבר "דיבורים פראיים"! / הזמן הנוכחי באור הגאולה

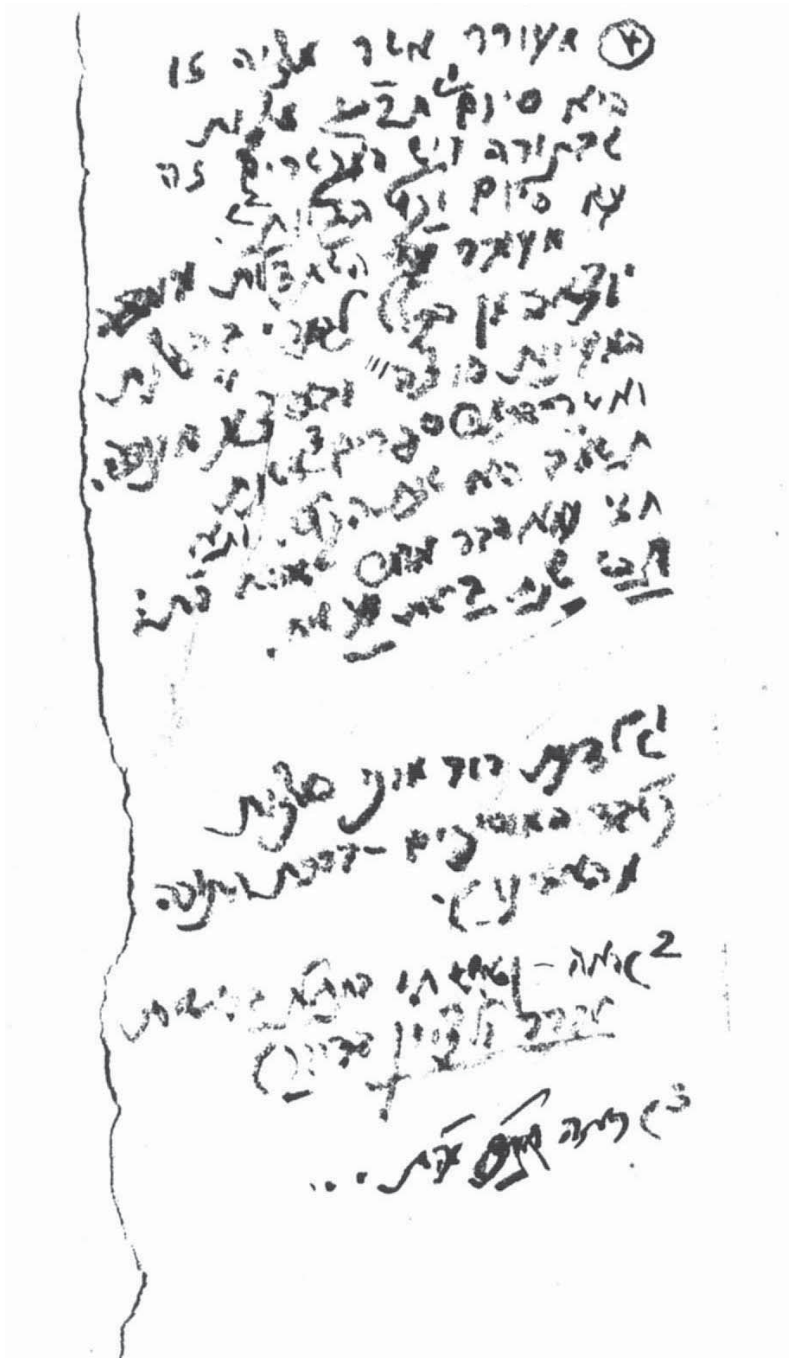
10 ניצוצות של משיח

כל חסיד מאמין שהרבי שבדורו הוא המשיח / קטעים קצרים ופתגמים בעניני גאולה

12 מעורר אקזלוג' אנה בנה - את האנשים הפיסוקה'פא' ניכר בגלוי שהוא "יהודי של הקהל" / הוראות הרבי מלך המשיח לשנת "הקהל"

14 כתב יד קודש

תא חזי עמא דבר אומר שהוא ר"ת תהי' שנת ביאת משיח / הנהגת הרבי להקדמת ספר "היום יום"

תא חזי עמא דבר שהוא ר"ת: תהי' שנת ביאת משיח

בהמשך לצילום שהובא במדור זה לפני שבועיים (בגליון א'קי), הננו מביאים בזאת צילום נדיר נוסף מהמשך הגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שלשלת היחס שנדפסה בהקדמה לספר "היום יום" אודות שנת תשמ"ב

פענוח הכתי"ק:

מעורר אשר מצוה זו היא סיום¹ תרי"ג מצות שבתורה ויש המקשרים זה עם סיום וקץ הגלות².

מעורר ע"ד השתדלות ובמדה יוצאה מן הכלל לגמרי ב"הפצת המעינות חוצה" ובמבצע חנוכה. ואשר בכמה ספרים³ שנת תשמ"ב היא שנת הקץ. ותא חזי עמא דבר אומר שהוא ר"ת: תהי' שנת ביאת משיח.

(1) לדעת רוב מוני המצוות (לבד המוסיפים – ברכת התורה מהאזינו).

(2) ראה בן איש חי בתחלת בראשית (לברר ולציין בדיוק [=תיבות אלו נכתבו לעורכים]).

(3) ראה חת"ס עה"ת... [=לאחר זמן הורה כ"ק אד"ש מה"מ שלא להכניס הערה זו, ובשבויע הבא נפרסם אי"ה את צילום המענה].

הוראה ונתינת-כח מיוחדת ממשה רבינו שבדורנו

בנוגע למוצאי שבת זה: "שמחת בית השואבה" - ע"י כלי זמר, ו"הקהל" - ע"י שנוטל חצוצרה של זהב, ותוקע ומריע ותוקע, ומכריז בכחו של המשלח, הקב"ה, "דבר ה' זו הלכה" - "הקשיבו יהודים! נמצאים עכשיו בזמן סגולה שבו צ"ל "הקהל את העם האנשים והנשים והטף. . ליראה את ה' אלקיכם כל הימים!" ● עד שפועלים את הענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף" אצל כל ישראל - "יחד שבטי ישראל", כאמור, בכחו של נשיא הדור, "ויהי בישראל מלך", שמאחד את כל אלו שהוא מלך ונשיא עליהם, באופן שנעשים מציאות אחת - "הנשיא הוא הכל" ● והמעשה הוא העיקר - הצלחה ב"שמחת בית השואבה" מתוך שמחה הכי גדולה, והצלחה הכי מופלגה בתקיעה כחצוצרות של זהב, ובשניהם, באופן שפועלים בכל קצוי תכל ● משיחות ליל ד' דחג הסוכות ה'תשמ"ח - בלתי מוגה

- ע"י כלי זמר ("החליל"), והן בנוגע ל"הקהל" - "תוקעין בחצוצרות. . כדי להקהיל את העם", כנ"ל בארוכה².

וכל זה - באופן שעושה זאת מצד טבעו, בהתאם לטבע בריאתו ש"לא בראו אלא לכבודו" (כנ"ל³), ובמילא, כשבא הזמן ד"שמחת בית השואבה" ו"הקהל", הרי, מצד טבע גופו⁴ הולך ורץ לעסוק בענינים אלו,

(2) 'התועדויות' תשמ"ח ח"א ע' 219 ס"ה ואילך.

(3) שם ע' 231 ס"ח.

(4) ע"ד מארז"ל "אנא מחזק טיבו לראשי דכד הוה מטי מודים הוא כרע מגרמי" (ירושלמי ברכות פ"ב סה"ד - הובא בתוד"ה עיון תפלה שבת קיח, סע"ב. ועוד).

א. בקשר ובשייכות לעניני "שמחת בית השואבה" ו"הקהל":

גם לאחר הפעולה ב"שמחת בית השואבה" ו"הקהל" במשך ג' ימים שלפנ"ז, בכל ה"שטורעם", עד ש"לא טעמנו טעם שינה"¹, היינו, ששוכחים שיש טעם בשינה, ובמילא, לא יתכן שיפסיק באמצע ההתעסקות בענין הכי טוב ונעים, כמו "שמחת בית השואבה" ו"הקהל", כדי לישון, מכיון שאינו מרגיש טעם בשינה - הרי, בלילה זה צריך להיות עילוי והוספה באין-ערוך, סדר חדש לגמרי, הן בנוגע ל"שמחת בית השואבה"

(1) סוכה נג, א.

כולל גם בנוגע למוצאי שבת זה: "שמחת בית השואבה" – ע"י כלי זמר, ו"הקהל" – עי"ז שנוטל חצוצרה של זהב, ותוקע ומריע ותוקע, ומכריז בכחו של המשלח, הקב"ה, "דבר ה' זו הלכה"⁵ – "הקשיבו יהודים! נמצאים עכשיו בזמן סגולה שבו צ"ל "הקהל את העם האנשים והנשים והטף". ליראה את ה' אלתיכם כל הימים!"

ובפשטות – שכאו"א יכול, בכחו של הקב"ה, לפעול את הענין ד"ליראה את ה' אלתיכם כל הימים", בנוגע להזולת, ועאכו"כ בנוגע לעצמו, או בסדר הפוך, שהרי, ישנם כאלו שנקל להם לפעול "ליראה את ה'" על הזולת מאשר על עצמם... ויבוא הענין מכל מקום, מלמעלה למטה או מלמטה למעלה, העיקר שיומשך במעשה בפועל, "המעשה הוא העיקר"⁶.

ב. ויש להוסיף, שבנוגע לכל האמור לעיל יש הוראה ונתינת-כח מיוחדת **ממשה רבינו שבדורנו**⁷ – "כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

נשיא דורנו, משה רבינו שבדורנו⁸, דורש ותובע לעסוק בהפצת התורה והיהדות בכל מקום ומקום, עד כדי כך, שאפילו בנוגע ל"מעיינות" דפנימיות התורה, דורש ותובע נשיא דורנו ש"פוצו מעיינותיך חוצה", היינו, שאפילו ה"מעיינות" עצמם⁹ צריכים להתפשט באופן של הפצה עד למקום ה"חוצה"¹⁰.

(5) שבת קלח, ב.

(6) אבות פ"א מ"ז.

(7) נוסף על הנתינת-כח דמשה רבינו כאושפיזא דלילה זה, שענינו מודגש גם בשיעור חומש היומי, "וזאת הברכה אשר ברך משה גו'", "ויהי בישורון מלך", כנ"ל בארוכה.

(8) ראה תקו"ז תס"ט (ק"ב, רע"א. ק"ד, רע"א). ב"ד פנ"ז, ז. זח"ג רע"ג, א.

(9) לא רק הנהר, כולל גם "רחובות הנהר", דאדמו"ר האמצעי, האושפיזא דלילה זה, אלא גם ה"מעיינות" עצמו.

(10) ראה לקו"ש חט"ו ע' 282 ואילך. ועוד.

ואם הדברים אמורים בנוגע ל"מעיינות" דפנימיות התורה – בנוגע להלכה כפשוטה, כבנדו"ד, "תוקעין בחצוצרות... כדי להקהיל את העם", על אחת כמה וכמה שצריך להיות הפירסום וההפצה גם ב"חוצה", ואין צורך בציווי מיוחד או עידוד מיוחד (שעי"ז פועלים ביאת משיח צדקנו), שכן, מצד הציווי "ואהבת לרעך כמוך"¹¹, "כלל גדול בתורה"¹², חייבים לפרסם "דבר ה' זו הלכה" לכל יהודי שיכולים להגיע אליו, גם אם מקומו ב"חוצה".

ולהעיר, שבענין זה יש מעלה יתירה בלילה זה, מוצאי שבת – כי, ע"י "כלי זמר" ו"חצוצרות", שמתחילים להשתמש בהם בלילה זה, מגיע הקול (ד"שמחת בית השואבה" וההכרזה ד"הקהל") גם ל**מרחוק** – "חוצה".

זאת ועוד:

מכיון שבימינו אלו יכולים להשתמש (החל ממוצאי שבת) גם בטלפון ורדיו – יכולים לפעול ב"שמחת בית השואבה" ו"הקהל" אפילו במקום הכי רחוק בגשמיות, חוצה שאין מחוץ הימנו, בכל העולם כולו¹³.

וכמדובר כמ"פ אודות השימוש במכשירים אלו לעניני קדושה – **במכ"ש וק"ו** מהשימוש בהם עבור עניני העולם.

ובפשטות:

ידע איניש בנפשי' שמיד לאחרי הבדלה¹⁴ ממחר להתקשר בטלפון לסוחר שנמצא בקצוי **תבל** כדי להרויח שוה פרוטה (שיכול לקנות

(11) קדושים יט, יח.

(12) תו"כ ופרש"י עה"פ.

(13) שהרי גלי האויר מתפשטים בכל העולם כולו, ועולה גם השמימה, עד ללבנה, ולמעלה יותר כו', ומזה מובן גם בנוגע לרוחניות הענינים, ואדרבה – "נשתלשלו מהן" (לשון אדה"ז בתניא רפ"ג), תחילה ברוחניות, ומזה נשתלשל גם בגשמיות.

(14) ועד שישנם כאלו שמרגישים **סוף-כל-סוף** ("ער האט זיך קוים דערווארט"... יכולים כבר לעשות "הבדלה", ולרוץ לטלפן בעניני המסחר.

(כמדובר לעיל⁹).

זאת ועוד:

קיום מצות הקהל **כפשוטה** (בזמן שביהמ"ק הי' קיים) – אינו אלא פעם אחת, במוצאי יו"ט הראשון; אבל תוכנה בעבודה הרוחנית – הוא בכל ימי הסוכות, ונמשך גם בשמע"צ ושמח"ת, ובשבת בראשית, ובכל הימים שלאח"ז שבהם "פורקים את המטען" דחודש השביעי (כפתגם כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו¹⁰), על כל השנה כולה, שנקראת "שנת הקהל"¹¹, ויתירה מזה – "כל הימים אשר הם חיים על האדמה".

ב. ולכן, מרבים לדבר ולהרעיש אודות הענין ד"הקהל" במשך כל ימי חג הסוכות, ומבקשים ומציעים – הצעה נפשית – שכל בני"י יתאחדו "כאיש אחד בלב אחד" בהענין ד"הקהל".

ויתירה מזה: כאשר פוגשים יהודי, מקדימים לברכו בענין ד"הקהל" עוד לפני שמזכירים הענין ד"מועד" – אע"פ שלשון הכתוב הוא "במועד גו' בחג הסוכות גו' הקהל את העם", תחלה "מועד" ואח"כ "הקהל" – כדי להדגיש ש"הקהל" הו"ע עיקרי בכללות המועד (לא רק ביום המיוחד שבו קיימו מצות הקהל בפועל), עד כדי כך, ששלימות ה"מועד" תלוי ב"הקהל", היינו, שע"י הפעולה ד"הקהל" באים גם לשלימות ה"מועד".

ותוכן הברכה שמברכים איש את רעהו בקשר לענין ד"הקהל" – שתהי' הצלחה רבה בפעולות ד"הקהל", הן בנוגע לעצמו, להקהיל את כל פרטי עניניו, שהם בדוגמת "האנשים והנשים והטף"¹¹, כולל גם "גרך אשר בשעריך", דקאי על הפעולה בחלקו בעולם ("שעריך"), והן בנוגע לפעולה עם הזולת, כל אלו שיש לו השפעה עליהם, להיותו המנהיג שלהם, בגוגמת ה"מלך" (כאו"א לפי ענינו), ובאופן שפעולה זו תשפיע על כל הימים שלאח"ז, כנ"ל.

ומובן, שהתכלית והמטרה דאריכות וריבוי הדיבור בכל הנ"ל, היא – המעשה בפועל, "המעשה הוא העיקר"¹², שכן, המעשה הוא "אבן-הבוחן" שמאמת שהענין חדר בפנימיותו כו'.

ומכיון שכן, הרי, לפי ערך אריכות וריבוי הדיבור צ"ל גם **ריבוי** המעשה – כלשון המשנה¹³ "**רוב** המעשה" (כפי שמבאר הרמב"ם בפירוש המשניות, ובתוספת ביאור – ע"י רבינו הזקן באגה"ק¹⁴), כלומר, שלאחרי כל מה שעסקו בעניני "הקהל" עד עתה, צריכים להוסיף בזה עוד יותר, ובאופן של ריבוי כו'.

(משיחת ליל ה' דחגה"ס ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

(9) שיחת ליל ג' וד' דחגה"ס ס"ח (ה'תוועדיות' שם ע' 96).
 (10) אבות פ"א מ"ז.
 (11) שם פ"ג מט"ז.
 (12) סימן כא.
 (13) שיחת ליל א' דחגה"ש תש"ח (סה"מ תש"ט ע' 173). שיחת שמע"צ תש"ז (לקו"ש ח"ד ע' 442).
 (14) ראה מכתב וא"ו תשרי שנה זו (ה'תוועדיות' שם ע' 205, ע' 222).

ניכר בגלוי שהוא "יהודי של הקהל"

א. כל עניני התורה ומצוותי' ניתנו לכאורה מישראל באופן שיוכל לקיימם בפועל ממש, כמ"ש "לא בשמים היא גו' ולא מעבר לים היא גו'", אלא, "קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו", ולא עוד, אלא, שניתנו לו הכחות לקיימם בתכלית השלימות - "כמצות רצונך"², עד להתגלות אמיתת רצון העליון, הרצון דעצמות ומהות, אשר, "למעשה ידך תכסוף"³, כביכול.

אמנם, ענין זה הוא בהדגשה יתירה במצוה שתוכנה הוא התאחדותם של כל ישראל, וקיומה הוא ע"י כל ישראל ממש - "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", להיותם בעצמם מציאות אחת (כנ"ל)⁴.

ומעלה נוספת בזה - בזמן הזה, כשאינן אפשרות לקיים את המצוה כפשוטה, כמו בזמן שביהמ"ק הי' קיים:

בנוגע לענין הקרבנות - הנה, בזמן שביהמ"ק הי' קיים הקריבו קרבנות רק בביהמ"ק, ובהשתתפות כו"כ יחדיו, "כהנים בעבודתם לויים בדוכנם וישראל במעמדם".

ואילו בזמן הזה, שאי אפשר להקריב קרבנות בביהמ"ק - "קלקלתנו זוהי תקנתנו"⁵ - שע"י התפלה, "תפלות כנגד תמידין תקנום"⁶, נעשית עבודת הקרבנות (ברוחניות), כל פרטי העבודה דכהנים לויים וישראלים, ע"י כל יחיד מישראל, בכל זמן ובכל מקום (גם בלילה וגם בחוץ לארץ), אנשים נשים וטף, עד לקטני קטנים, החל מאמירת "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמתי בחמלה רבה אמונתך" - היסוד דכל עניני התפלה⁷, ברכות השחר כו', תפלת העמידה כו', עד לסיום וחזרתם ד"אך צדיקים יודו לשמך ישבו ישרים את פניך".

ועד"ז בנדו"ד, שמכיון שאי אפשר לקיים מצות הקהל כפשוטה, במעמד כל ישראל בביהמ"ק - הרי אדרבה, "קלקלתנו זוהי תקנתנו", שכל אחד ואחת מישראל, האנשים והנשים והטף, יכול וצריך לקיים תוכן העבודה ד"הקהל", ועד שמציאותו של כאור"א מישראל נעשית מציאות של "הקהל", ובאופן שניכר בגלוי - "לעניני כל ישראל"⁸ - שהוא "יהודי של הקהל" ("א הקהל איד"), "איש של הקהל", "אשה של הקהל", או "ילד של הקהל"

(1) נצבים ל, יב-יד.

(2) נוסח תפלת מוסף. וראה תנ"ך ר"פ יחיי. ובכ"מ.

(3) איוב יד, טו. וראה של"ה שער הגדול (כט, ב ואילך).

(4) בהמדובר לפני"ה בהשיחה ('התועודיות' תשמ"ח ח"א ע' 239 ס"ה).

(5) ע"ד שבת פ, ב. ועוד.

(6) ברכות כו, ב.

(7) יתירה מזה - ענין האמונה הוא היסוד והשורש לכל המצוות, מצוות עשה ומצוות לא תעשה, עד לדקדוק קל של דברי סופרים, כמארז"ל (מכות בסופה) "בא חבקוק והעמידן על אחת, שנאמר (חבקוק ב, ד) וצדיק (ויעמך כולם צדיקים) באמונתו יחי".

(8) סוף פרשתנו.

בה חיי נפשו¹⁵), באמרו, שצ"ל "משאו ומתנו באמונה"¹⁶, ובמילא, מכיון שיכול לטלפן מעבר לים עבור משאו ומתנו, היתכן שיאחר את ההתעסקות ב"משאו ומתנו באמונה"!

על כך אומרים לו: משא ומתן של יהודי הוא באופן ש"מאמין בחי העולמים וזורע"¹⁷, היינו, שגם כאשר הולך לזרוע שדהו - מכיון שנסתיימה שנת השמיטה, ומתחיל הסדר ד"ששש"¹⁸ שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך"¹⁹ - הרי, הסיבה היחידה ש"זורע", היא, להיותו חדור באמונה בחי העולמים²⁰.

ופשוט, שהתעסקותו בזריעה, ועד"ז בשאר עניני העולם, "משאו ומתנו באמונה", כולל גם השימוש בטלפון וכיו"ב, היא - "לשם שמים"²¹. ומכיון שכן, בודאי צריכים לנצל מכשירים אלו לעניני קדושה ממש.

ובנדו"ד - "שמחת בית השואבה" ו"הקהל" - לנצל מכשירים אלו כדי להגיע גם ליהודי שנמצא בקצוית תבל, "חוצה", בגשמיות, ועאכו"כ ברוחניות (אם יש עדיין, ח"ו, מציאות כזו - לאחרי העבודה דחודש אלול, ח"י אלול, ימי הסליחות, ר"ה, עשי"ת, יוה"כ פ, ד' הימים שבין יוה"כ לסוכות, עד לג' ימים ראשונים דחג הסוכות, לאחרי כל ה"שטורעם" בעניני שמחת בית השואבה והקהל).

ועד שפועלים את הענין ד"הקהל את העם

(15) ראה תניא פל"ז (מח, סע"ב).

(16) יומא פו, א. רמב"ם הל' דעות ספ"ה. שו"ע אדה"ז אור"ח סקנ"ו ס"ב.

(17) ירושלמי - הובא בתוד"ה אמונת - שבת לא, א.

(18) בהר כה, ג.

(19) שהרי אינו יכול לעזוב שדהו וכרמו - היפך הענין ד"לא תוהו בראה לשבת יצרה" (ישעי' מה, יח), כפשוטו הענינים. וגם מצד פנימיות הענינים - צ"ל הענין דעבודת הבידורים בשדה וכרם כו'.

(20) ראה לקו"ש חט"ו ע' 370. וש"נ.

(21) אבות פ"ב מ"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג.

האנשים והנשים והטף" אצל כל ישראל - "יחד שבטי ישראל", כאמור, בכחו של נשיא הדור, "ויהי בישורון מלך", שמאחד את כל אלו שהוא מלך ונשיא עליהם, באופן שנעשים מציאות אחת - "הנשיא הוא הכל"²².

ג. והמעשה הוא העיקר - הצלחה ב"שמחת בית השואבה" מתוך שמחה הכי גדולה, והצלחה הכי מופלגה בתקיעה בחצוצרות של זהב, ובשניהם, באופן שפועלים בכל קצוית תבל.

ועוד - והוא העיקר - שעני"ז זוכים בקרוב ממש לקיום מצות הקהל כפשוטה:

ידוע ש"תכלית השלימות . . של ימות המשיח . . תלוי במעשינו ועבודתינו כל זמן משך הגלות" (כמבואר בתניא²³, ובאריכות יותר - בדרושי אדמו"ר האמצעי²⁴, האושפיזא דלילה זה), "כמו אדם שיש לו תיבה מליאה אבנים טובות ומרגליות כו'", אלא ש"הם סגורים בתיבה"²⁵, ולעיתים - בקרוב ממש - פותחים את התיבה ומתגלים כל הענינים כו'.

אמנם, הענין ד"מעשינו ועבודתינו" הו"ע כללי ביחס לכללות הזמן דימות המשיח, ונוסף לזה, ובפרטיות יותר, ישנו גם הענין ד"מדה כנגד מדה"²⁶, היינו, שפעולה בענין מסויים ממחרת ומקרבת קיום ענין זה בשלימותו, לעתיד לבוא.

ובנוגע לענינו, הרי, ע"י הפעולה ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף" בכל ה"שטורעם", עד שפועלים בכל קצוית תבל - מתנהג גם הקב"ה ב"מדה כנגד מדה", "מידו

(22) פרש"י חוקת כא, כא.

(23) ריש פל"ז.

(24) ראה פירוש המילות (מהדו"ב) פקנ"ו. ועוד.

(25) לקו"ת דברים א, ב. סה"מ תרכ"ז ס"ע תלג ואילך. ועוד.

(26) סנהדרין צ, סע"א. וראה סוטה ח, ב ואילך.

המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה²⁷, להקהיל את כל בני, "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", **לבית המקדש**, "מקדש אדני-כוננו ידך"²⁸, לשמוע קריאת הפרשיות **ממלך המשיח**, ובאופן שפועל "ליראה את ה' אלקיכם כל הימים" **בתכלית השלימות**, עד

שנעשים מציאות אחת - "ישראל וקוב"ה כולא חד"²⁹.

וכן תהי' לנו - במהרה בימינו ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין"³⁰, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, אמן כן יהי רצון.

(27) ברכה ג' דברהמ"ז.

(28) בשלח טו, יז ובפרש"י.

(29) ראה זח"ג עג, א.

(30) מכילתא ופרש"י בא יב, מא. ועוד.

מדור ה"דבר מלכות" מוקדש

לזכות האשה רייזל פרומא בת חי' רחל שתחי'

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומא וזוגתו חיה מושקא בת מרים שיחיו

ובתם רחל בת חיה מושקא שתחי'

ולזכות הנא לאה בת חי' רחל, עדינה בת חי' רחל, מרים בת חי' רחל, וצבי בן חי' רחל שיחיו

מדור "זמן הגאולה" מוקדש לעילוי נשמת

ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות - שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

(קטע משיחות ליל שמחת-תורה, לפני הקפות, ה'תשמ"ו - תרגום חפשי, בלתי מוגה)

נשיא דורנו הי' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף

[. .] וכאשר טוענים, היתכן, הרי אמרו חז"ל "אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעולם הזה, שנאמר אז (לעתיד לבוא) ימלא שחוק פיננו"? - הרי נשיא דורנו, דור השמיני, הוא הוא "אז" (שמספרו שמונה), כפי שהכריז בעצמו ש"לאלתר לגאולה", ואמר וחזר וציוה לפרסם ש"הנה זה בא", היינו, לא רק "הנה זה עומד אחר כתלנו", ואפשר לראותו ע"י סדק בהכותל, אלא "הנה זה בא", עד ש"מראה באצבעו ואומר זה", ולא נשאר אלא להוסיף בהענין של "עמדו הכן", שכן גם הכפתורים מצוחצחים כבר, ובמילא ישנם תיכף ומיד (נוסף על כל הענינים של "יוסף", גם) כל הענינים של "יצחק", שזהו"ע הצחוק והשמחה, באופן ד"ימלא שחוק פיננו".

ומה ש"אסור לאדם שימלא שחוק פיו בעוה"ז" - במה דברים אמורים, כאשר המדובר אודות רגע קודם גילוי משיח צדקנו; אבל בנדו"ד, הרי מכיון שנשיא דורנו הי' המשיח של דורנו, והוא נתגלה בכל התוקף - הרי לא רק שניתנה רשות, אלא יתירה מזה, שיש חיוב להתנהג באופן ש"ימלא שחוק פיננו ולשונונו רינה".

(משיחת יום ג' פ' כי-תצא, אור ל"א אלול ה'תנש"א - בלתי מוגה)

כשיכריזו עתה ג' פעמים צמח - יבוא משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

ויה"ד והוא העיקר - שקריאת השם "צמח", שמו של משיח צדקנו, תפעל שמשיח יבוא בפועל ממש.

ובפשטות - שע"י הקריאה והצעקה דהשם "צמח", ומתוך כוונה שע"י הקריאה בשמו בודאי יענה לקוראיו [במכ"ש וק"ץ מהפעולה דקריאת שם אצל נשמה בגוף, "בהיות הצדיק חי על פני האדמה . . בתוך כלי ולבוש . . בבחי' מקום גשמי", שישנם הגבלות במדת הגילוי וההתפשטות כו', ועאכו"כ לאחרי שבטלים הגבלות אלו] - פועלים ביאת משיח צדקנו בפועל ממש.

ולכן כשיכריזו עתה ג"פ: **צמח צמח צמח** - יבוא משיח צדקנו תיכף ומיד ממש!

(משיחת ליל ה' דחגה"ס ה'תש"נ - בלתי מוגה)

כל חסיד מאמין שהרבי שבדורו הוא הוא המשיח

תוכנו של השם "צמח צדק" – רומז למשיח צדקנו:

"צמח" – כידוע¹ ששמו של משיח "צמח", וכפי שאומרים ב"הושענות" – "איש צמח שמו"; ו"צדק" – א' הסימנים דמשיח, כמ"ש בנבואת ישעי' בנוגע למשיח צדקנו ("ויצא חוטר מגזע ישי ונצר משרשיו יפרה"²), שהנהגתו תהי' באופן ד'ושפט בצדק גו' והי' צדק אזור מתניו"³.

כלומר, בשם זה מתבטאת האמונה של החסידים, שכל חסיד מאמין באמונה שלימה שהרבי שבדורו – בדוגמת נשיא דורנו – הוא הוא⁴ המשיח⁵, ואילו זכינו⁶, הי' הדבר מתקיים באופן גלוי, בעיני בשר, משיח בגלוי⁷.

(משיחת ליל ה' דחג הסוכות ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

(1) ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד. פי' הראב"ע ורד"ק (שמו).

זכרי' ג, ח. (6) כוונת הביטוי "אילו זכינו" נתבארה בהמשך

(2) יא, א.

(3) שם, ד-ה.

(4) אודות הלשון "הוא הוא" ראה סוטה יג, א

בתורה סרה. וראה עד"ז ב"יחי המלך" גליון 675 ע' 4.

(5) ראה סנהדרין צת, סע"ב ובפרש"י (ד"ה ינון דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!".

זוהי המציאות – שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

ובנוגע לדורנו זה: כל אחד שנולד בדור זה – נולד שליח של נשיא דורנו, אשר הוא הנשיא דכל אנשי הדור!

וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו ב"קב שלו" במילוי שליחותו בפועל (כנ"ל), מתגלה הענין ד"משיח" (הגימטריא של "שליח" בצירוף עשר (כחות)), ומתגלה איך הוא בדומה להמשלח ("מה אתם בני ברית כו") עד שנעשה דבר אחד עם המשלח (שלוחו של אדם כמותו) – עם נשיא דורנו, שהוא משיח ("ער איז משיח"), עם כל הפירושים שבמשיח: (א) מלשון משוח, (ב) נבחר, (ג) מנהיג ורועה ישראל. עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא.

ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאריבל ניט האַבן") אם יפרשו שנשיא דורנו

בזמן פראי מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום ועריכה: מערכת "יחי המלך"

א. ישנו* דין בשולחן ערוך אורח חיים¹, אשר תוכנו הוא, שכאשר יהודי מחליט החלטה טובה נותנים לו את השכר מלמעלה עוד קודם קיום ההחלטה בפועל, כי יודעים שהוא בודאי יקיים את ההחלטה.

ובענינו: כיון ש"גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה"², הרי כאשר מחליטים על-כך עכשיו – יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהילים, ויתירה מזו, לפני שיעשו הבדלה!

ומדוע צריכים "לפספס" ח"ו את ההזדמנות – כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע "את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה"³!

ולכן, מכריזים מיד את ההחלטה טובה (ע"ד נתינת הצדקה), ובודאי שהיא מתקבלת ע"י כל השומעים כאן שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴, היכן שנשיא דורנו הי' במשך עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף, ובמילא ניתנת האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הכי אפשרי – קודם אמירת תהילים וקודם אכילת סעודת מלוה מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתירה מזו, לפני עשיית הבדלה (של אלו שעדיין לא עשו) –

שמשיח בא בפועל, וכהדין הנ"ל בשו"ע שאין כוונתו לזמן דלעתיד-לבוא, אלא (עכשיו) בפועל ממש.

ב. ישנם הטוענים שאלו הם "דיבורים פראיים" ("ווילדע רייד")!...

נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמשיח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!

יתירה מזו – אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

ותירה מזו – "בשעתא חדא"⁵, בתזוזה אחת ("מיט איין קער"⁶)!...

* הערת המו"ל: לפני" בהשיחה דובר ע"ד פעולת

הצדקה בהושענא רבה בשייכות לגאולה העתידה כו', ומאחר שהשיחה נאמרה במוצש"ק (לאחרי תפלת ערבית), אמר כ"ק אד"ש מה"מ שחלוקת השטרות לצדקה תתקיים מאוחר יותר לאחרי אמירת תהלים ולא מיד לאחרי שיחה זו (כנהוג בשנים שלפנ"ז, כשהי' באמצע השבוע), מכיון שחלק מהקהל צריכים עוד לערוך הבדלה בבתיהם. ובהמשך לזה שאל כ"ק אד"ש מה"מ: א"כ, מדוע זקוקים לדבר עתה (עוד קודם הבדלה) על ענין הצדקה, כאשר החלוקה תתקיים רק

לאחרי אמירת תהלים? וע"כ בא המענה בקטע הבא.

(1) סו"ס תקעא. וראה ב"י לטוואו"ח שם.

(2) ב"ב י, א. וראה תניא פל"ז.

(3) רמב"ם הל' תשובה פ"ג ה"ד.

(4) ראה מגילה כז, א: בית גדול . . שמגדלין בו תורה . . תפלה.

(5) זח"א קכט, א ואילך. וראה לקו"ש ח"כ ע' 86 ואילך.

(6) ראה סה"מ קונטרסים ח"ב שצו, ב. ח"ג ע' קד.

אך באמת הגלות עצמה היא הדבר הפראי ("גאָר אַ ווילדע זאַך"), כיון שאיזו שייכות יש ליהודים ולגלות!?

כמו-כן הזמן עצמו הוא זמן פראי ("אַ ווילדע צייט"), כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים"⁷ – ובמילא, מתאים לדבר "דיבורים פראיים"!

בנוסף לזה, מאי נפקא-מינה מה חושבים – האם זהו דבר פראי או לא, העיקר שמישח בא ומוריד מיד למטה מעשרה טפחים – "בשעתא חדא וברגעא חדא" – את הגאולה האמיתית והשלימה!

– למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש"שכינתא (הנמצאת) בגלותא"⁸, ומשיח צדקנו ש"הוא מחולל מפשעינו וגו"⁹ עם כל יסוריו¹⁰ – יוצאים מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה!

וכך גם בנוגע לכל אחד ואחת מישראל, כמ"ש¹¹ "ואתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל" – ע"י הקב"ה בעצמו¹², ואזי יקויים הפסוק¹³ "ושב ה' אלוקיק את שבותך" – הקב"ה בעצמו עם משיח צדקנו ו"הקיצו ורננו שוכני עפר"¹⁴, עם כל יהודי וכל בני ישראל, יוצאים כולם מהגלות, באופן של קירוב הגאולה וזריזות הגאולה – "וארו עם ענני שמיא"¹⁵, במהרה בימינו ממש, ברגע אחד, ועוד יותר מ"רגע כמימרא",

כן יהי רצון בפועל, למטה מעשרה טפחים,

וימשיכו את כל הענינים של שמחה בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש ובבית המקדש, "ושמחת עולם על ראשם"¹⁶.

(תרגום חפשי משיחת ליל הושענה רבה ה'תשמ"ו - בלתי מוגה)

7) ישע' ס, ב.	12) ראה פרש"י נצבים ל, ג.
8) ראה מגילה כט, א. זח"א קכ, ב. זח"ג ד, ב. ועוד.	13) נצבים שם.
9) ישע' נג, ה.	14) ישע' כו, יט.
10) ראה סנהדרין צח, א. זח"ב ריב, א. ועוד.	15) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שם.
11) ישע' כז, יב.	16) ישע' לה, י. שם נא, יא.

קעת הודיעו ב"רדיו" ה"חדשות" ש...משיח בא!

ויה"ר שמהדיבור בכל זה נבוא תיכף להקיום בפועל ממש – שתיכף ומיד ממש, בלילה זה (ליל שני דסוכות), שומעים כל בני" את ההכרזה של מלך המשיח מגג בית המקדש: **"ענינים הגיע זמן גאולתכם!"**

ועוד וג"ז עיקר – שהכרזה זו היא באופן גלוי גם לעיני כל אומות העולם, כידוע הפתגם שיכתבו ב"עיתונים" אודות ביאת המשיח, ועוד לפני הפירסום ב"עיתונים" יפרסמו אודות ביאת המשיח גם ב"רדיו", שבו מפרסמים **ברגע כמימרא** כל ה"חדשות" שמתרחשים ברחבי העולם, ועאכו"כ ה"חדשות" בענין הכי עיקרי – ביאת משיח צדקנו.

ועד שכאשר ישאלו אצל השוטרים (אינם-יהודים), שמסתובבים בשכונה זו לשמור על בנ"י, מה הם ה"חדשות" שסיפרו ב"רדיו" (כדרך השוטרים שנושאים עמהם רדיו), יענו השוטרים: זה עתה הודיעו ב"רדיו" ה"חדשות" ש... מלך המשיח בא, ועומד על גג בית המקדש ומכריז שהגיע זמן גאולת בני"!
(מקונטרס "מעייני הישועה" ה'תנש"א - מוגה)

נצל את הרגעים האחרונים למצוות צדקה!

כיון שזה עתה הוזכר שעוד לפני חג הסוכות נצא בריקוד לקראת משיח צדקנו, וביחד אתו נבוא, מתוך ריקוד, אל הזמן דלעתידי לבוא, בארץ הקודש, בעיר הקודש, בהר הבית וכו' – מדוע, איפוא, יש להתכונן לכך שבמשך הגלות (בברוקלין או במקום אחר) יהי' כל יהודי שמח בחלקו, באכילתו ובשתייתו בימי חג הסוכות, והרי הוא יהי' אז **"בהר הקודש בירושלים"!**

והמענה לזה – כמו לכל ה"קלאַץ-קושיות" מעין זו של אותם אשר "תואנה הם מבקשים" – הוא דאדרבה, **איפכא מסתברא:**

מצות הצדקה שקולה כנגד כל המצוות וכאשר יבוא משיח צדקנו וכולנו יחד נהי' בארץ הקודש, ושם גופא – בעיר הקודש, יהי' הכל בשלימות ועד ש"המעדנים מצויין כעפר" (כמ"ש הרמב"ם) ואזי – ירוץ ויבקש – "תנו לי לקיים מצות צדקה", ולא תהי' לו אפשרות!...

– נצל את הרגעים האחרונים!! ברגעים אלו עדיין אפשר לקיים את מצות הצדקה והנה הנה בא משיח צדקנו ולא תוכל לקיים את המצוה שהיא שקולה כנגד כל המצוות!...

ואדרבה – איפכא מסתברא (כנ"ל) – אם הינך אכן מתכונן לקבלת פני משיח צדקנו (וכבר התחלת ללמוד ריקוד נאה לרקוד בו לקראת משיח...), הרי אלו הרגעים האחרונים בהם אפשר לקיים מצות צדקה... ואם כן יש ללכת ולחפש בנרות עני ולנצל את ההזדמנות האחרונה להשיג "מציאה" שהיא שקולה כנגד כל המצוות, ו"געת ומצאת".

(משיחת י"ג תשרי ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' **משה נחום** בהרה"ח ר' **מרדכי מענדל** ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה